

Оля ГНАТЮК

ІНША УКРАЇНА

Prochaśko Taras, Źadan Serhij. Ukraina.
Kraków: Nemrod, 2006. – 152 s.

Краківське видавництво “Немрод” уже понад два роки публікує книги, присвячені Україні. “Немрод” показує сучасність нашого сусіда; проблеми, з якими бореться край, і його красу. Альбом “Україна” з есеями Тараса Прохаська і Сергія Жадана та світлинами Єджея Майки є черговим амбітним колективним видавничим задумом, який презентує цікавий погляд на Україну: прекрасні тексти і світлини.

Альбом “Немрода” – це щось більше ніж збірка навіть найцікавіших фотографій. Світлини польських авторів є доповненням українських текстів. Творці належать до того ж покоління тридцятилітніх, яке підлітками пережило занепад комунізму і становлення незалежності Польщі та України, їх з’єднує подібна чуттєвість. Тарас Прохасько, як і Сергій Жадан є вже відомими в Польщі письменниками. Обидва видали в “Czapie” по дві прозові книжки, добре прийняті критикою. У проєктованому виданні вони презентують два бачення України, хотілося б повторити за Миколою Рябчиком, “дві України” – східну і західну. Сергій Жадан походить зі східної України, з міста заснованого поляками – Старобельська. Живе в Харкові; там найчастіше проводить акції зі своїми прозовими творами. Тарас Прохасько походить з Івано-Франківська (Станіславова), і місце народження – як пише у відомому есе – формує його спорідненість і чуттєвість.

Оповідання Жадана “Дорожній атлас України” – це похід на Схід, на Донбас, до Донецька. Образ мертвої індустрії не жахає, а є – в його уяві – об’єктом чарівності. “Discours de Cosaques” Прохаська показує інший, ближчий нам кінець України, давню курортну місцевість, родинне гніздо Прохаськів. Особлива чуттєвість в історії станіславівських есеїстів – спочатку Андрухо-

веча, потім Прохаська – видається знаменною. Пейзажі, які часом болять, як пише Прохасько. Обидва тексти – такі різні в поетиці й об'єктах захопленості, однак є щось, чого автори не називають прямо, а назвати можна лише одним словом – Вітчизна.